

«Η δεύτερη έκπληξη του έρωτα» του Μαριβώ διά χειρός Βασίλη Παπαβασιλείου στο ΚΘΒΕ

huffingtonpost.gr/entry/e-deetere-ekplexe-toe-erota-toe-marivo-dia-cheiros-vasile-papavasileioe-sto-kthve_gr_5f99b9e0c5b6c7fe582b4fbe

October 29, 2020

Αλεξάνδρα Σακελλαροπούλου (Μαρκησία)

Μια απαρηγόρητη Μαρκεσία, που έχασε τον άντρα της έναν μήνα μόλις μετά τον γάμο τους. Η Λιζέτ, η πονηρή της υπηρέτρια. Ο εγκαταλελειμμένος απ' την ερωμένη του Ιππότης. Ο Λουμπέν, ο αφελής υπηρέτης του. Ένας ερωτευμένος Κόμης που διεκδικεί την Μαρκεσία ενόσω ο λογοτεχνικός της σύμβουλος, σταχυολογεί ψυχαγωγικά αναγνώσματα για να απαλύνουν τη μοναξιά της.

Η επιμονή της Λιζέτ να φέρει κοντά την κυρία με τον Ιππότη προκειμένου να μην χάσει η ίδια τον Λουμπέν που αγαπά, θέτει σε κίνηση έναν ολόκληρο μηχανισμό από δηλώσεις, υπεκφυγές, ανατροπές, παρεξηγήσεις, αποπλανήσεις... και τελικά οδηγεί στην έκπληξη του έρωτα.

«Γιατί, τί είναι ο έρωτας, αν όχι μια έκπληξη που ταραξεί την ύπαρξή μας, μια συνάντηση με τον εαυτό μας μέσα στα μάτια του άλλου; Και σε τι περιπέτειες μας βάζει η συνειδητοποίηση ότι η συνάντηση αυτή είναι ικανή να μας οδηγήσει στην απώλεια της εικόνας που χτίζουμε για τον εαυτό μας»;

Όσο για τα λεκτικά παιχνίδια κατέχουν ρόλο κεντρικό επί σκηνής: «Χάνετε μια

αγαπητικά; Βρείτε μίαν άλλη»!

Η «Δεύτερη έκπληξη του έρωτα» του Μαριβώ, συμπαραγωγή του ΚΘΒΕ με το Θέατρο Τέχνης Κάρολος Κουν, παρουσιάζεται σε πανελλήνια πρώτη, στο Βασιλικό Θέατρο, σε μετάφραση- σκηνοθεσία Βασίλη Παπαβασιλείου, από το Σάββατο 31 Οκτωβρίου.

Ο σπουδαίος θεατράνθρωπος και διανοούμενος Βασίλης Παπαβασιλείου, επιστρέφει στη γενέτειρα Θεσσαλονίκη και στο ΚΘΒΕ με ένα έργο που παρουσιάζεται για πρώτη φορά στη χώρα μας. Αξίζει να σημειωθεί ότι πρόκειται για την πέμπτη φορά που ο ίδιος σκηνοθετεί έργο του Μαριβώ, έναν συγγραφέα που γνωρίζει καλά κι αγαπά ιδιαίτερα.

Η Δεύτερη έκπληξη του έρωτα

Πιερ Καρλέ ντε Σαμπλαίν ντε Μαριβώ

Ο μέγας «ζωγράφος του έρωτα» και σύμφωνα με τους μελετητές του ο «ιδανικός ζωγράφος της γέννησης του έρωτα», ο Μαριβώ (1688-1763), μεγαλουργεί απεικονίζοντας τους ήρωές του να κατακτώνται απ' τα βέλη του φτερωτού θεού.

Σκιαγραφεί χαρακτήρες που ακριβώς όπως κι ο ίδιος, αναζητούν με πάθος την ελκρινεία: επιθυμούν να δουν με καθαρότητα στα μύχια της ψυχής τους, όπως επιδιώκουν και να κυριεύσουν την καρδιά του αγαπώμενου προσώπου.

Ο ίδιος εξομολογείται πως, παραμόνευε, προσπαθώντας να διεισδύσει στην ανθρώπινη καρδιά, σε όλα τα μυστικά κι ανομολόγητα μέρη, που ο έρωτας κρύβεται όταν διστάζει ν' αποκαλυφθεί: «Στα έργα μου, άλλοτε πρόκειται για έναν έρωτα που αγνοούν οι δύο εραστές, άλλοτε για αυτόν που νοιώθουν μα επιθυμούν να αποκρύψουν ο ένας απ' τον άλλο, άλλοτε πρόκειται για έναν εύθραυστο, ντροπαλό έρωτα που δεν τολμά να φανερωθεί, ύστερα για έναν έρωτα αβέβαιο κι ενδεχομένως ακόμη απροσδιόριστο,

που μόλις γεννιέται, για να το πούμε έτσι, τον οποίο (οι ήρωες) αντιλαμβάνονται χωρίς ωστόσο να είναι σίγουροι, και τον κατασκοπεύουν, τον παρακολουθούν ενδοσκοπώντας, πριν να τον αφήσουν να αναδυθεί».

Οι θεατές στη «Δεύτερη έκπληξη του έρωτα» θα κληθούν να απαντήσουν στο ερώτημα: **«χρωστάμε την καρδιά μας σε όσους μας προσφέρουν τη δική τους ή μονάχα σ' αυτούς που την κατακτούν;»**

Με τον εκλεπτυσμένο τρόπο γραφής του, ο σπουδαίος Γάλλος συγγραφέας του Διαφωτισμού, αναδεικνύει με κωμικότητα τα πάθη των ανθρώπων, εισχωρεί στις λεπτές αποχρώσεις των συναισθημάτων και θέτει σωρεία προβληματισμών για την κοινωνία της εποχής του.

Λίγα λόγια για το έργο

Η «Δεύτερη έκπληξη του έρωτα», παίχτηκε στην Κομεντί Φρανσέζ το 1727 κι έχει αρκετές ομοιότητες με την Έκπληξη του έρωτα που έγραψε ο συγγραφέας το 1722. Πρόκειται για μια αισθηματική κωμωδία που οι ήρωές της, παγιδευμένοι στις συμβάσεις και τους θεσμούς της εποχής τους, γίνονται έρμαια της γλώσσας που με τόση χάρη αρθρώνουν, χάνουν την ειλικρίνειά τους και μπλέκουν σε έναν «αναποφάσιστο» έρωτα που ακροβατεί ανάμεσα στο πάθος και την ευπρέπεια και τελικά αποδεικνύεται ανίκητος.

Watch Video At: <https://youtu.be/s7PrrF4VIlM>

Βασίλης Παπαβασιλείου: Η ρητορική του αισθήματος υποκαθιστά το αίσθημα

Η Μαρκησία και ο Ιππότης πενθούν. Η πρώτη κυριολεκτικά, ο δεύτερος μεταφορικά. Δεν έχει σημασία. Το πένθος, κυριολεκτικό ή μεταφορικό, έχει το ίδιο αποτέλεσμα: ανατροπή της τάξης του κόσμου, διασάλευση της εύθραυστης σχέσης του μέσα με το έξω. Όπως λέει κάποιος καθ' ύλην αρμόδιος «στην περίπτωση του πένθους απορρυθμίζεται η σχέση με τον κόσμο, ενώ στην περίπτωση της μελαγχολίας η σχέση με τον εαυτό».

Ο σύζυγος της Μαρκησίας πέθανε. Η αγαπημένη του Ιππότη, υποκύπτοντας στις πίες του πατέρα της, παντρεύτηκε άλλον, αλλά γι' αυτόν είναι, όπως λέει, «σαν να πέθανε». Η αμοιβαιότητα της απώλειας και η απόφαση τους να μην ξαναερωτευτούν οδηγεί τους δύο ήρωες στη σύναψη ενός «συμβολαίου λύπης», μιας συμφωνίας, θα λέγαμε, «ψυχολογικής αλληλοϋποστήριξης» και όλα αυτά τίθενται στον αστερισμό της φιλίας. Το αντικείμενο συμερισμού (η λύπη) θα γίνει το θεμέλιο της σχέσης τους.

Μπορούμε να μιλήσουμε εδώ για ναρκισσισμό του πένθους, γιατί όχι; Η πρώτη ένδειξη είναι η επιστολή που απευθύνει ο Ιππότης στην πρώην αγαπημένη του και αναθέτει στη Μαρκησία να τη διαβιβάσει. Η επιστολή αυτή είναι (κατά λάθος;) ανοιχτή. Ο φάκελος στον οποίο περιέχεται δεν είναι βουλωμένος. Τυχαίο; Μπορούμε να έχουμε τις αμφιβολίες μας.

Όμως, είναι και το άλλο. Τα πρόσωπα αυτά δεν ζουν στο κενό. Υπάρχουν και οι άλλοι, μια μικρογραφία του κοινωνικού κόσμου. Η Μαρκησία είναι δεμένη με την ακόλουθό της (Λιζέτ) και αναγνωρίζει ότι η τελευταία «έχει επιρροή επάνω της». Επιτελεστικός βραχίονας του Ιππότη είναι ο δικός του, πολύ λιγότερο «προηγμένος» υπηρέτης

(Λουμπέν). Οι δύο υπηρέτες συγκροτούν μια μικρή κοινότητα συμφέροντος, το οποίο συνίσταται στη διατήρηση της θέσης τους. Κάτι τέτοιο θα κινδύνευε, αν τα αφεντικά τους έπαιρναν τον δρόμο της απόσυρσης, είτε από τον κόσμο, είτε και από την ίδια τη ζωή. Αντίθετα, η ένωσή τους θα κατοχύρωνε οριστικά τη δική τους θέση και θα δικαίωνε την ακαριαία έλξη που αισθάνονται ο ένας για τον άλλον – γιατί αυτοί (οι υπηρέτες) δεν χρειάζονται τη διαμεσολάβηση των λέξεων, όπως τα αφεντικά τους, για την εγκαθίδρυση του ερωτικού δεσμού. Γι' αυτό αποφασίζουν τα σώματά τους. Έτσι, στο τέλος, ενώ τυπικά ο γάμος των αφεντικών οδηγεί στον γάμο των υπηρέτων, στην ουσία έπεται. Είναι το προϊόν των ιδιοτελών ενίοτε αφελών και συνάμα θεραπευτικών τεχνασμάτων τους. Οι υπηρέτες, από μίαν άποψη, «γιατρεύουν» τα αφεντικά τους, που τελικά σμίγουν, θα 'λεγες, για χάρη τους.

Την ένωση αυτή απεύχεται ο σοφολογιότατος Ορτένσιος και απειλεί να την κλονίσει ως «ο τρίτος άνθρωπος» ανάμεσα στους δυο πρωταγωνιστές, ο Κόμης. Ο πρώτος, τρέμοντας για το δικό του συμφέρον, μηχανεύεται «μια θύελλα», χάριν της διατήρησης του τρέχοντος status quo (Μαρκησία και Ιπλότης χώρια), που σφραγίζει σχεδόν όλη τη δεύτερη πράξη του έργου. Ο Κόμης, από τη μεριά του, δυναμιτίζει τα πράγματα στην τρίτη πράξη με «ένα κόλπο που πιάνει 100%». Τελικά, τίποτα απ' όλ' αυτά δεν τελεσφορεί. Η Μαρκησία και ο Ιπλότης, αν κινδυνεύουν τελικά από κάτι, είναι τα ίδια τους τα λόγια.

Εκπρόσωποι ενός κόσμου που είναι σε αποδρομή (το έργο γράφεται 62 χρόνια πριν από τη Γαλλική Επανάσταση), του κόσμου του «αδρανούς συμφέροντος», όπως θα μπορούσαμε να ονομάσουμε την αριστοκρατία, στέκουν μπροστά στα αισθήματά τους σαν μπροστά σε ένα κενό. Έχοντας όλο τον χρόνο στη διάθεσή τους να μιλούν, μην «ξέροντας κάποιες φορές τι λένε», όπως ομολογεί η Μαρκησία. Ή, όπως θα 'λεγε ο Σαίξπηρ (που είναι η κρυφή μεγάλη αγάπη του Μαριβώ), «λόγια, λόγια, λόγια...». Η ρητορική του αισθήματος υποκαθιστά το αίσθημα και στο φινάλε του έργου οι δυο ήρωες απομένουν σαν άδεια σακιά, στήλες άλατος, μέσα σε ένα μπουρίνι, που κυοφορείτο σε όλη τη διάρκεια του έργου και τώρα ξεσπά (ω, της ειρωνείας!) τη στιγμή που επισφραγίζεται η ένωσή τους. Κι αυτοί, όπως όλοι, πρέπει να τρέξουν να σωθούν. Το μπουρίνι αφ' ενός δεν είναι παρά η εκδήλωση του βραχυκυκλώματος της γλώσσας, που είναι κεντρικό δραματουργικό στοιχείο όχι μόνο της «Δεύτερης έκπληξης του έρωτα», αλλά του σύνολου έργου του μεγάλου συγγραφέα, που λέγεται Μαριβώ.

Συντελεστές

Μετάφραση - Σκηνοθεσία: Βασίλης Παπαβασιλείου

Σκηνικά - Κοστούμια: Άγγελος Μέντης

Δραματουργία - Μουσική επιμέλεια - Συνεργάτης σκηνοθέτης: Νικολέτα Φιλόσογλου

Επιμέλεια κίνησης: Δημήτρης Σωτηρίου

Φωτισμοί: Ελευθερία Ντεκώ

Βοηθός σκηνοθέτη: Άννα Μαρία Ιακώβου

Βοηθός Σκηνογράφου - ενδυματολόγου: Έλλη Ναλμπάντη

Παίζουν: Αλεξάνδρα Σακελλαροπούλου (Μαρκησία), Γιώργος Καύκας (Ιπότης),
Θέμης Πάνου (Ορτένσιος), Ταξιάρχης Χάνος (Κόμης), Ζωή Μυλωνά (Λιζέτ), Γιώργος
Κολοβός (Λουμπέν).

Info

Ημέρες & ώρες παραστάσεων: Τετάρτη στις 19:00, Πέμπτη, Παρασκευή, Σάββατο, στις 21:00 & Κυριακή στις 19:00

Ωράριο Λειτουργίας Ταμείων Κ.Θ.Β.Ε.

Δευτέρα & Τρίτη στο Βασιλικό Θέατρο: 8:30πμ - 21:30μμ

Πέμπτη - Παρασκευή - Σάββατο στο Βασιλικό Θέατρο: 8:30πμ – 19:00μμ

Πέμπτη - Παρασκευή - Σάββατο στη Μονή Λαζαριστών: 14:00μμ - 19:00μμ

Τετάρτη & Κυριακή στο Βασιλικό Θέατρο: 8:30πμ - 17:00μμ

Τετάρτη & Κυριακή στη Μονή Λαζαριστών: 14:00μμ - 17:00μμ

Ωράριο Πωλητηρίου Αριστοτέλους:

Τρίτη έως Σάββατο: 12:30μμ - 8:30μμ

***Όλα τα εισιτήρια εκδίδονται από το site της Νίνα (www.nina.gr) και του Κ.Θ.Β.Ε. (www.ntng.gr)*

Κρατικό Θέατρο Βορείου Ελλάδος www.ntng.gr, τηλ. 2315 200 200

Αμερικανικές Εκλογές

Δημοσκοπήσεις, ειδήσεις και αναλύσεις για τις αμερικανικές εκλογές από την HuffPost

[Δείτε περισσότερα](#)